Avadhuta Gita

Tillskriven Dattatreya

Svensk översättning

Samtliga åtta kapitel

271 verser · med originalets versnumrering

Bearbetad från den engelska PDF du delade

Om den svenska utgåvan

Detta är en svensk, varsamt litterär återgivning av verserna i den uppladdade engelska versionen av Avadhuta Gita. Målet har varit ett ledigt och läsbart språk utan att jämna ut textens medvetna paradoxer, motsägelser eller upprepningar.

Översättningen är gjord från engelskan, inte direkt från sanskrit. Den engelska utgåvans längre förklaringar mellan verserna, den inledande biografin samt det separata tillägget Dattatreya Upanishad ingår inte. Kapitelrubrikernas undertitlar är redaktionella och inte hämtade från grundtexten.

Jag använder genomgående Självet om den yttersta verkligheten (Self), Brahman som namn på det Absoluta och medvetande där förlagan använder consciousness. I texten får ord som »befrielse«, »vetande« och »jag« medvetet uppträda även där deras egen giltighet ifrågasätts.

Innehåll

01 Kapitel 1 · Självets odelbarhet (76 verser)

02 Kapitel 2 · Det odelade Varat (40 verser)

03 Kapitel 3 · Bortom alla egenskaper (46 verser)

04 Kapitel 4 · Fri från varje åtskillnad (25 verser)

05 Kapitel 5 · Varför sörjer du? (32 verser)

06 Kapitel 6 · Det enda odelbara (27 verser)

07 Kapitel 7 · Den upplystes frihet (15 verser)

08 Kapitel 8 · Avadhutans kännetecken (10 verser)

Kapitel 1

Självets odelbarhet · Det oföränderliga Självet är varken bundet eller befriat.

1.1 Endast genom Guds nåd väcks längtan efter icke-dualitet hos de visa, så att de befrias från den stora fruktan.

1.2 Hur skulle jag kunna vörda det formlösa Varat, odelbart, välsignat och oföränderligt, som genom sitt eget Själv genomtränger allt detta och även det individuella självet?

1.3 Universum, sammansatt av de fem elementen, är som vattnet i en hägring. Inför vem skulle jag böja mig – jag som är ett och utan fläck?

1.4 Allt är i sanning det absoluta Självet. Varken åtskillnad eller frånvaro av åtskillnad existerar. Hur skulle jag kunna säga: ”Det finns” eller ”Det finns inte”? Jag fylls av förundran!

1.5 Hela Vedantas väsen ligger i denna insikt, denna högsta kunskap: att jag till min natur är det formlösa, allt genomträngande Självet.

1.6 Utan tvivel är jag det Gudomliga som är alla varelsers Själv – rent, odelbart, likt himlen, till sin natur obefläckat.

1.7 Jag är sannerligen oföränderlig och oändlig, av det rena medvetandets natur. Jag vet inte hur, eller i förhållande till vem, glädje och sorg skulle kunna existera.

1.8 Jag utför ingen handling i tanken, vare sig god eller ond; ingen handling med kroppen, vare sig god eller ond; ingen handling i ord, vare sig god eller ond. Jag är kunskapens nektar – ren och bortom sinnena.

1.9 Sinnet tycks vara som rymden. Sinnet tycks vända sig åt alla håll. Sinnet tycks vara det förflutna. Sinnet tycks vara allt. Men i verkligheten finns inget sinne.

1.10 Jag, den ende, är allt detta – bortom rymden, utan avbrott. Hur skulle jag kunna uppfatta Självet som synligt eller dolt?

1.11 Du är alltså Ett. Varför inser du då inte att du är det oföränderliga Ena, lika närvarande i allt? O du mäktige, du som alltid strålar och saknar begränsningar – hur skulle du kunna tala om dag och natt?

1.12 Vet att Självet alltid och överallt är ett och utan avbrott. Jag är den som mediterar och meditationens högsta föremål. Varför delar du det odelbara?

1.13 Du föds inte, och du dör inte. Inte vid någon tidpunkt har du en kropp. Skrifterna förkunnar på många olika sätt denna välkända sanning: ”Allt är Brahman.”

1.14 Du är det som finns både inom och utom. Du är det välsignade Ena, närvarande överallt och alltid. Varför irrar du omkring, vilseledd som en rastlös ande?

1.15 Varken förening eller åtskillnad gäller för dig eller mig. Det finns inget du, inget jag och inte heller något universum. Allt är i sanning endast Självet.

1.16 Du tillhör inte det som består av sinnesföremålen, såsom ljud; inte heller tillhör de dig. Du är i sanning den högsta Verkligheten. Varför lider du då?

1.17 För dig finns ingen födelse och ingen död, inget sinne, ingen bundenhet och ingen befrielse, inget gott och inget ont. Varför gråter du, mitt barn? Varken du eller jag har namn och form.

1.18 O sinne, varför irrar du omkring i villfarelse, likt en rastlös ande? Skåda det odelbara Självet. Släpp alla bindningar och var lycklig.

1.19 Du är i sanning Sanningen själv – oföränderlig, orörlig, ett, av frihetens natur. Du känner varken fasthållande eller motvilja. Varför lider du då i din jakt efter det du begär?

1.20 Alla skrifter förkunnar att Sanningen är utan egenskaper, ren, oföränderlig, utan kropp och lika närvarande överallt. Vet att jag är Detta.

1.21 Förstå att det som har form är overkligt och att det formlösa är evigt. När denna sanning har uppenbarats följer ingen ytterligare födelse i denna värld.

1.22 De visa säger att Verkligheten är en och densamma. När fasthållandet upphör, upphör också sinnet, som tycks vara både ett och många.

1.23 Om det är av icke-Självets natur, hur kan där då finnas samadhi? Om det är av Självets natur, hur kan där då finnas samadhi? Om det både är och inte är, hur kan där då finnas samadhi? Om allt är ett och av frihetens natur, hur kan där då finnas samadhi?

1.24 Du är den rena, odelade Verkligheten, utan kropp, ofödd och oföränderlig. Varför tänker du om dig själv: ”Här känner jag det” eller ”Jag känner det inte”?

1.25 Genom utsagor som ”Du är Det” bekräftas vårt eget Själv. Om det overkliga, som är sammansatt av de fem elementen, säger de heliga skrifterna: ”Inte detta, inte detta” – neti neti.

1.26 Liksom det individuella självet genomträngs av Självet, så genomtränger du oupphörligt allt. Det finns ingen som mediterar och ingen meditation. Varför fortsätter ditt sinne att meditera, som om det hade glömt sin egen natur?

1.27 Jag känner inte det Högsta – hur skulle jag då kunna tala om Det? Jag känner inte det Högsta – hur skulle jag kunna tillbe Det? Om jag själv är det Högsta, den yttersta Sanningen, det odelade Varat, vidsträckt som rymden, hur skulle jag då kunna tala om Det eller tillbe Det?

1.28 Jaget är inte Sanningen, som är odelad och fri från varje föreställning om åtskillnad mellan den som uppfattar och det uppfattade. Hur skulle egot kunna vara Det som är medvetet om sig självt?

1.29 Ingen enskild företeelse är till sin natur obegränsad. Ingen företeelse kan i sig kallas den yttersta Verkligheten. Självet ensamt är den högsta Sanningen. I Det finns varken skada eller frånvaro av skada.

1.30 Du är den odelade Verkligheten, ren, kroppslös, ofödd och oförgänglig. Varför hyser du då villfarelser om Självet? Och varför skulle jag själv vara vilseledd?

1.31 När en kruka går sönder förenas rymden inuti den med den gränslösa rymden, utan minsta åtskillnad. När sinnet blir rent uppfattar jag ingen skillnad mellan sinnet och det högsta Varat.

1.32 Det finns ingen kruka och ingen rymd inuti en kruka. Det finns ingen individuell själ och ingen individuell själs form. Lär känna det absoluta Brahman, bortom både den som känner och det som kan kännas.

1.33 Vet att jag är det Själv som alltid och överallt är allt: evigt, orubbligt, såväl det som tycks vara som det som tycks sakna existens. Hys inget tvivel.

1.34 Det finns inga vedaskrifter, inga världar, inga gudar och inga offer. Ingen kast, inget levnadsstadium, ingen familj och ingen födelse. Varken rökens väg eller ljusets väg finns. Endast den högsta Sanningen finns: det odelade Brahman.

1.35 Om du står fri från åtskillnaden mellan det som genomtränger och det som genomträngs, om du är ett och fullkomligt, hur skulle du då kunna anse dig vara antingen möjlig att uppfatta med sinnena eller bortom sinnenas räckvidd?

1.36 Somliga söker icke-dualitet, andra dualitet. De känner inte Sanningen, som alltid och överallt är densamma och som står bortom såväl dualitet som icke-dualitet.

1.37 Hur skulle de kunna beskriva Sanningen, som är bortom tanke och ord, bortom vitt och alla andra färger, bortom ljud och varje annan egenskap?

1.38 När allt detta framträder för dig som overkligt, när kroppen och allt annat upplevs lika öppet som rymden, då känner du verkligen Brahman. För dig finns då ingen uppdelning i två.

1.39 Till och med det jag kallar mitt naturliga jag framträder som oskilt från det högsta Självet, ett och vidsträckt som rymden. Hur skulle det då finnas någon som mediterar eller något att meditera över?

1.40 Vad jag än gör, äter, offrar eller ger bort tillhör i minsta mån inte mig. Jag är ren, ofödd och oförgänglig.

1.41 Vet att hela universum är formlöst. Vet att hela universum är oföränderligt. Vet att hela universum till sin verkliga natur är rent. Vet att hela universum är av det Absolutas natur.

1.42 Du är i sanning Sanningen själv. Om detta råder inget tvivel – vad skulle jag annars veta? Varför betraktar du Självet, som är uppenbart för sig självt, som något ouppfattbart?

1.43 Mitt barn, hur skulle det kunna finnas illusion och frånvaro av illusion, skugga och frånvaro av skugga? Allt detta är en enda Sanning, vidsträckt som rymden och utan minsta fläck.

1.44 Jag är fri i början, i mitten och i slutet. Aldrig har jag varit bunden. Detta vet jag med visshet: till min natur är jag obefläckad och ren.

1.45 Hela universum, ända från den kosmiska intelligensens första princip, framträder inte alls för mig som något åtskilt. Allt är i sanning endast Brahman. Vad skulle kast och levnadsstadier kunna betyda för mig?

1.46 Jag vet att allt, på varje tänkbart sätt, är detta enda odelbara »Jag«, som vilar i sig självt och är fullkomligt; de fem elementen, med rymden som det första, saknar självständig verklighet.

1.47 Självet är varken man, kvinna eller något däremellan. Det är varken föreställning eller fantasi. Hur skulle du kunna tillskriva Självet glädje eller frånvaro av glädje?

1.48 Självet blir inte rent genom den sexdelade yogans övningar. Det renas inte genom sinnets upplösning och inte heller genom en lärares anvisningar. Självet är självt Sanningen. Det är självt det självlysande.

1.49 Det finns ingen kropp sammansatt av fem element och inte heller någon som saknar kropp. Allt är i sanning endast Självet. Hur skulle det då kunna finnas tre medvetandetillstånd och ett fjärde?

1.50 Jag är inte bunden och inte heller befriad. Jag skiljer mig inte från Brahman. Jag är varken den som handlar eller den som njuter av handlingens frukt. Jag står bortom åtskillnaden mellan det som genomtränger och det som genomträngs.

1.51 Liksom vatten som hälls i vatten inte kan skiljas från annat vatten, framstår purusha och prakriti för mig som ett och detsamma.

1.52 Om du aldrig har varit bunden eller befriad, hur skulle du då kunna föreställa dig själv som antingen gestaltad eller formlös?

1.53 Jag känner din högsta gestalt som lika omedelbart uppenbar som den öppna himlen. Din lägre gestalt känner jag som vattnet i en hägring.

1.54 Jag har varken lärare eller undervisning, begränsande bestämningar eller handling. Vet att jag till min natur är ren, odelad och utan kropp, som rymden.

1.55 Du är ren, du saknar kropp, och ditt sinne står inte över det Högsta. Du behöver inte tveka att säga: »Jag är Självet, den högsta Sanningen.«

1.56 Varför gråter du, o sinne? Vänd dig som Självet till Självet, genom Självet. Drick, mitt barn, icke-dualitetens högsta nektar, bortom varje åtskillnad.

1.57 Det finns varken kunskap eller okunnighet, inte heller en blandning av de båda. Den som alltid vilar i denna insikt är själv Kunskapen. Annorlunda kan det aldrig vara.

1.58 Här behövs varken kunskap, slutledning, tid eller rum, lärares anvisningar eller samadhi. Av naturen är jag det fullkomliga medvetandet, den verkliga, spontana och orubbliga närvaron, lik rymden.

1.59 Jag föddes aldrig och kan inte dö. Jag har inga handlingar, goda eller onda. Jag är Brahman, utan fläck och utan egenskaper. Hur skulle det för mig finnas bundenhet eller befrielse?

1.60 Om det Gudomliga genomtränger allt och är orörligt, fullkomligt och odelat, ser jag ingen åtskillnad. Hur skulle Det kunna ha en insida och en utsida?

1.61 Hela universum strålar som en enda obruten helhet. O, vilken mäktig maya, vilken stor villfarelse – denna föreställning om dualitet och icke-dualitet!

1.62 »Inte detta, inte detta« gäller såväl det som har form som det formlösa. Endast det Absoluta är, bortom både skillnad och frånvaro av skillnad.

1.63 Du har ingen mor, ingen far, ingen hustru, ingen son, inga släktingar och inga vänner. Du har varken tycke eller motvilja. Varför plågas då ditt sinne av sorg?

1.64 O sinne, för dig finns ingen dag och natt, ingen uppgång eller nedgång. Hur skulle den vise kunna tillskriva det kroppslösa en kroppslig tillvaro?

1.65 Självet är varken delat eller odelat. Det har varken sorg eller glädje och är varken allt eller mindre än allt. Vet att Självet är oföränderligt.

1.66 Jag är varken den som handlar eller den som njuter. Inget arbete tillhör mig, vare sig nu eller förr. Jag har ingen kropp, men är inte heller kroppslös. Hur skulle jag kunna äga eller sakna en känsla av »mitt«?

1.67 Jag har inga brister såsom begär och ingen sorg som härrör från kroppen. Vet att jag är det enda Självet, oändligt som rymden.

1.68 Mitt vänliga sinne, till vad tjänar allt detta fåfänga prat? Allt är blott antaganden. Jag har sagt dig det väsentliga: du är i sanning Sanningen själv, vidsträckt som rymden.

1.69 Var en yogi än dör och i vilket tillstånd det än sker, uppgår han där i det gränslösa, såsom rymden i en kruka uppgår i himlens rymd.

1.70 Om yogin lämnar kroppen på en helig plats eller i en chandalas hus spelar ingen roll. Även om hans yttre medvetande tycks ha slocknat, förenas han med det Absoluta när han lämnar kroppen.

1.71 Yogin ser livets plikter, jakten på rikedom, kärlekens njutningar, befrielsen och alla rörliga och orörliga varelser som en hägring.

1.72 Detta vet jag med visshet: jag varken utför eller åtnjuter handlingar från det förflutna, nuet eller framtiden.

1.73 Avadhutan, som vilar i fullständig jämnmod, lever lycklig även i en övergiven boning. Han har avstått från allt och vandrar naken omkring. Inom sig skådar han det Absoluta, helheten.

1.74 Där varken de tre medvetandetillstånden eller ett fjärde finns, där uppenbaras det Absoluta som Självet. Hur skulle någon där kunna vara bunden eller fri, där varken förtjänst eller skuld finns?

1.75 Avadhutan känner inte till någon vedisk mantra eller någon tantra som något skilt från sig. Detta är hans högsta yttrande: renad genom meditation, uppgången i det oändliga Varats odelade enhet.

1.76 Varken fullständig tomhet eller frånvaro av tomhet finns, inte heller skrifternas sanning eller osanning. Dessa ord har sprungit fram spontant ur hans egen natur.

Kapitel 2

Det odelade Varat · Läraren, urskillningen och den gränslösa sanningen.

2.1 När det gäller en lärare bör man inte fästa avseende vid om han är ung, obevandrad i skrifterna, tycks njuta av sinnesföremål, tjänar andra eller lever som familjefar. Vem förkastar en ädelsten för att den råkat falla på en oren plats?

2.2 Inte heller lärdomens yttre glans är avgörande. Den som lever i världen bör söka själva kärnan. För inte också en enkel båt, utan utsmyckning och prakt, sina passagerare över vattnet?

2.3 Det orörliga Ena, som utan ansträngning bär allt som rör sig och allt som står stilla, är medvetandet självt, naturligt fridfullt som rymden.

2.4 Hur skulle man kunna dela upp Det som är ett och allt genomträngande, Det som utan ansträngning sätter allt i rörelse och låter allt vila? För mig är Det utan tvåhet.

2.5 Jag är i sanning det Högsta, ty jag är det Absoluta, innerligare än allt väsentligt, fri från födelse och död, stilla och utan åtskillnad.

2.6 Jag är utan beståndsdelar, och därför vördar till och med gudarna mig. Men eftersom jag är hel och fullkomlig känner jag ingen skillnad mellan gudarna och något annat.

2.7 Okunnigheten väcker inte längre tvivel i mig. Vad skulle jag göra av sinnets alla skiftningar? De stiger upp och försvinner som bubblor i vatten.

2.8 Så genomtränger jag alltid hela tillvaron, från den kosmiska intelligensen till det som är mjukt och hårt, sött och bittert.

2.9 Liksom vattnets smak, kyla och mjukhet inte är skilda från vattnet, är prakriti inte skild från purusha. Så framträder det för mig.

2.10 Universums Herre saknar alla namn. Han är subtilare än det mest subtila, högst av allt och utan fläck, bortom sinnen, sinne och intellekt.

2.11 När detta naturliga Vara är allt, hur skulle det då kunna finnas ett »jag«, ett »du« eller ens en värld?

2.12 Det som har beskrivits som likt rymden är i sanning vidsträckt som rymden. Det är medvetandet: oförvitligt, allvetande och fullkomligt.

2.13 Det vandrar inte på jorden, bor inte i elden, förs inte bort av vinden och täcks inte av vattnet.

2.14 Rymden genomträngs av Det, men ingenting kan genomtränga Det. Det finns både inom och utom och är odelbart, utan avbrott.

2.15 Den som övar koncentration bör, som yogierna lär, stegvis välja allt subtilare föremål för sin uppmärksamhet, tills även det synliga och egenskapsbundna har lämnats bakom.

2.16 När koncentrationen genom ihärdig övning blir utan föremål, när både förtjänst och skuld har fallit bort, upplöses själva koncentrationsföremålet. Först då inträder fullständig uppgång i det Absoluta.

2.17 Mot den fruktansvärda, giftiga värld som genom villfarelse får oss att glömma vårt sanna väsen finns ett ofelbart läkemedel: det naturliga Varats nektar.

2.18 Det som har form kan ses med ögonen, medan det formlösa uppfattas med sinnet. Men Självet, bortom både existens och icke-existens, tillhör ingendera.

2.19 Den yttre tillvaron kallas universum, den inre kallas prakriti. Försök lära känna Det som är ännu innerligare än det inre – likt vattnet dolt i kokosnötens kärna.

2.20 Den falska kunskapen riktar sig mot det yttre, den rätta mot det inre. Försök lära känna Det som är djupare än allt inre – likt vattnet dolt i kokosnötens kärna.

2.21 På fullmånens natt lyser en enda klar måne. Betrakta Självet på samma sätt: att se två där det bara finns ett är en förvrängning.

2.22 Genom denna uppdelning förlorar intelligensen sin förmåga att omfatta allt. Den som ger upp sitt fasthållande når visdom, den som besjungs under oräkneliga namn.

2.23 Den som genom en lärares visdom och nåd når full insikt om Sanningen, vare sig han är olärd eller beläst, frigörs från världslighetens ocean.

2.24 Den som är fri från fasthållande och hat, hängiven alla varelsers bästa, grundad i insikt och orubblig, når det högsta tillståndet.

2.25 När en kruka går sönder uppgår rymden inuti den i den obegränsade rymden. På samma sätt uppgår yogin, när kroppen inte längre finns, i det högsta Självet, som är hans sanna väsen.

2.26 Det sägs att den som är bunden vid handling följer sin sista tanke när han dör. Men detta sägs inte om den som är stadigt grundad i yoga.

2.27 Den handlingsbundnes öde kan beskrivas med ord. Yogins öde kan aldrig uttryckas, eftersom det överskrider allt sådant.

2.28 Den som vet detta säger inte att yogin färdas längs någon särskild väg. För honom faller all dualitet bort, och den högsta fullbordan kommer av sig själv.

2.29 Yogin kan dö var som helst, på en helig plats eller i en utstött människas hem. Han återvänder inte till någon moders liv utan uppgår i det högsta Brahman.

2.30 Den som sett sitt sanna Själv – medfött, ofött och ogripbart – blir inte besudlad, även om något eftertraktat kommer honom till del. Fri från besudling är han i grunden utan handling; därför kan den självbehärskade inte bindas.

2.31 Han når det högsta Självet: evigt, rent, orädd, formlöst, utan stöd, utan kropp, utan begär, bortom motsatser, fritt från illusion och med oförminskad kraft.

2.32 Han når det högsta, eviga Självet, där ingen Veda finns, ingen invigning, ingen rakning av huvudet, ingen lärare eller lärjunge, ingen helig symbol, ingen handgest och ingenting annat av det slaget.

2.33 Han når det högsta, eviga Självet, där det varken finns sambhavi-, shakti- eller anavi-invigning, någon helig cirkel, bild eller fotavtryck, någon början eller något slut, någon rituell kruka eller något annat.

2.34 Han når det högsta, eviga Självet, ur vars väsen hela den rörliga och orörliga världen föds, där den vilar och dit den återvänder, likt skum och bubblor som uppstår ur vatten.

2.35 Han når det högsta, eviga Självet, där ingen andningsövning, fixerad blick eller kroppsställning finns, ingen kunskap eller okunnighet och inga subtila nervströmmar.

2.36 Han når det högsta, eviga Självet, bortom mångfald, enhet, enhet-i-mångfald och åtskillnad; bortom litenhet, längd, storhet och intighet; bortom kunskap, det vetbara och likhet.

2.37 Han når det högsta, eviga Självet vare sig han tycks behärska sig helt eller inte, vare sig han dragit tillbaka sina sinnen eller inte, vare sig han överskridit all aktivitet eller ännu handlar.

2.38 Han når det högsta, eviga Självet, som varken är sinne, intellekt, kropp, sinnen eller ego, varken de subtila eller de fem grova elementen och inte heller rymdens natur.

2.39 När alla föreskrifter har upphört och yogin nått det högsta Självet, finns inga åtskillnader i hans sinne, ingen renhet eller orenhet. Hans kontemplation saknar särskiljande egenskaper, och han står bortom de vanliga förbuden.

2.40 Där tanke och tal inte förmår uttrycka något, hur skulle en lärare kunna undervisa? För den lärare som alltid är förenad med Brahman och har uttalat dessa ord lyser den enda, odelade Sanningen fram.

Kapitel 3

Bortom alla egenskaper · Den återkommande sången om kunskapens nektar.

3.1 Varken egenskaper eller frånvaron av egenskaper finns i verkligheten. Hur skulle jag då kunna tillbe Shiva, det Absoluta, som står bortom både fasthållande och frigörelse, som är vidsträckt som rymden, antar alla former, genomtränger allt och är bortom illusionen?

3.2 Shiva, det Absoluta, har aldrig någon färg, vare sig vit eller någon annan. Orsak och verkan är också den högste Shiva. Jag är därför den rena Shiva, fri från allt tvivel. Min käre vän, hur skulle jag kunna böja mig inför Självet i mig själv?

3.3 Jag har varken rot eller frånvaro av rot, och ändå är jag alltid uppenbar. Jag är bortom både rök och avsaknad av rök, bortom ljus och frånvaro av ljus, och ändå är jag alltid uppenbar. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.4 Hur skulle jag kunna tala om begär eller frihet från begär, om fasthållande eller obundenhet? Hur skulle jag kunna säga att Det är utan substans eller utan frånvaro av substans? Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.5 Hur skulle jag kunna kalla helheten icke-dual, eller säga att den är av dualitetens natur? Hur skulle jag kunna kalla den evig eller icke-evig? Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.6 Det är varken grovt eller subtilt. Det varken kommer eller går och har ingen början, mitt eller slut. Det är varken högt eller lågt. Detta är den högsta verklighet som jag förkunnar: jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.7 Vet att alla förnimmelsens redskap är lika rymden. Vet att allt som förnimms är lika rymden. Vet att detta rena Ena varken är bundet eller fritt. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.8 Mitt barn, jag är inte svår att förstå, inte dold i medvetandet. Jag är inte svår att förnimma, inte dold i det förnimbara och inte gömd i de former som finns närmast. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.9 Jag är den eld som förbränner handlingens följder hos den som står bortom all handling. Jag är den eld som förbränner sorgen hos den som står bortom all sorg. Jag är utan kropp. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.10 Jag är den eld som förbränner synden hos den syndfrie, den eld som förbränner egenskaperna hos den egenskapslöse, den eld som förbränner bundenheten hos den som aldrig varit bunden. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.11 Mitt barn, jag står bortom både existens och icke-existens. Jag är inte skild från vare sig enhet eller frånvaro av enhet, från vare sig sinne eller frånvaro av sinne. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.12 Det är inte min okunnighet som får den som står bortom illusionen att tyckas befinna sig i illusionen, den sorgfrie att framstå som sorgsen eller den som saknar girighet att framstå som girig. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.13 Den världsliga tillvarons slingrande växt är aldrig min. Inte heller är den utsträckta förnöjsamhetens glädje min eller okunnighetens bojor mina. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.14 Den relativa tillvarons utbredning förändrar inte mig. Sorgens tilltagande mörker förändrar inte mig. Inte heller den stillhet som föder religiös förtjänst förändrar mig. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.15 Ingen handling som ger upphov till ånger eller lidande har någonsin tillhört mig. Inte heller har jag något sinne som frambringats av lidandet. Egot har aldrig varit mitt. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.16 Jag är slutet på rörelsen hos det orörliga. Jag är varken beslut eller obeslutsamhet, varken sömn eller vakenhet. Jag är varken god eller ond, varken rörlig eller orörlig, varken substans eller frånvaro av substans. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.17 Självet är varken det som kan kännas eller det redskap genom vilket något känns. Det är varken förnuft eller föremål för förnuftet, varken sinne eller intellekt. Orden når det inte. Hur skulle jag kunna uttrycka denna sanning för dig? Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.18 Den högsta Verkligheten är bortom delat och odelat, bortom inom och utom. Den står bortom orsakssamband, fasthållande och all substans. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.19 Jag är i sanning Verkligheten, fri från varje fläck av fasthållande. Jag är i sanning Verkligheten, fri från det lidande som hör återfödelsens kretslopp till. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.20 Om de tre tillvaroplanen inte finns, hur skulle det då kunna finnas ett fjärde? Om de tre tiderna inte finns, hur skulle då några riktningar kunna finnas? Den högsta Verkligheten är fullständig stillhet. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.21 Jag känner ingen skillnad mellan långt och kort, brett och smalt, kantigt och runt. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.22 Jag har aldrig haft mor, far, son eller någon annan anhörig. Aldrig föddes jag, aldrig dog jag och aldrig hade jag något sinne. Den högsta Verkligheten är ostörd och stilla. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.23 Jag är ren, fullkomligt ren, bortom tanken och utan gräns. Jag är både fasthållande och obundenhet, bortom tanken och utan gräns. Jag är både delat och odelat, bortom tanken och utan gräns. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.24 Om den högsta Verkligheten är en enda och obefläckad, hur skulle det då kunna finnas skaror av gudar, från Brahma och vidare, eller världar såsom himlen? Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.25 Hur skulle jag, den rena, kunna tala om »inte detta« och ändå stå bortom även detta förnekande? Hur skulle jag tala om det ändlösa och det som har ett slut, om det egenskapslösa och det som äger egenskaper? Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.26 Jag utför alltid den högsta handlingen, som är icke-handling. Jag är den högsta glädjen, bortom fasthållande och obundenhet. Jag är den eviga glädjen, bortom både kropp och kroppslöshet. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.27 Det illusoriska universums uppkomst är ingen förändring av mig. Bedrägeriets och högmodets uppkomst förändrar mig inte, inte heller uppkomsten av sant och falskt. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.28 Jag står bortom tider som gryning och skymning och känner ingen åtskillnad. Jag står bortom det inre och uppvaknandet. Jag är varken döv eller stum. Jag är fri från illusion och blir inte ren genom sinnets olika tillstånd. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.29 Jag har varken mästare eller frånvaro av mästare och är ostörd. Jag har överskridit både sinnet och frånvaron av sinne och är ostörd. Vet att jag är orubblig och bortom allt. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.30 Hur skulle jag kunna säga att något är en skog eller ett tempel, bevisat eller tvivelaktigt? Allt är detta obrutna, odelade, fridfulla Vara. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.31 Självet strålar för evigt, bortom liv och livlöshet. Det strålar för evigt, bortom frö och frånvaro av frö, bortom befrielse och bundenhet. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.32 Det strålar för evigt, bortom födelse, världslig tillvaro och död. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.33 Du har varken namn eller form, inte ens som antydan. Du har ingen substans, vare sig åtskild eller odelad. Varför sörjer du, du skamlösa sinne? Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.34 Varför gråter du, min vän? Födelsen har inte åsamkat dig något lidande. Varför gråter du? Du genomgår ingen förändring. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.35 Varför gråter du, min vän? Du har ingen bestämd natur. Varför gråter du? Du bär vanställdhet. Varför gråter du? Du har ingen ålder. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.36 Varför gråter du, min vän? Du har ingen ålder. Varför gråter du? Du har inget sinne. Varför gråter du? Du har inga sinnen. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.37 Varför gråter du, min vän? Du har inget begär. Varför gråter du? Du känner ingen girighet. Varför gråter du? Du är fri från villfarelse. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.38 Varför längtar du efter välstånd? Du äger ingen rikedom. Varför längtar du efter välstånd? Du har ingen hustru. Varför längtar du efter välstånd? Ingenting är ditt eget. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.39 Födelsen i denna värld av bedrägliga sken tillhör varken dig eller mig. Detta oblyga sinne framstår som delat. Men det som står bortom skillnad och frånvaro av skillnad tillhör varken mig eller dig. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.40 Du har inte ens det minsta mått av obundenhet, inte heller det minsta mått av fasthållande. Inte ens den ringaste antydan till begär finns hos dig. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.41 I ditt sinne finns varken den som mediterar, meditationen eller föremålet för meditationen. Du har ingen samadhi. Inget område finns utanför dig, inte heller någon substans som kallas tid. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.42 Jag har sagt dig allt som är väsentligt. Här finns varken du eller något som tillhör mig eller en stor mästare. Här finns varken lärare eller lärjunge. Den högsta Verkligheten är naturlig och vilar i sig själv. Jag är kunskapens nektar, det odelade Varat, likt rymden.

3.43 Om endast jag, det Högsta, vidsträckt som rymden, finns, hur skulle det då kunna finnas en högsta Sanning som är salighet, en som saknar salighet eller en som utgörs av kunskap och intuition?

3.44 Känn Det som är medvetande och är bortom eld och luft. Känn Det vars natur är medvetande och är bortom jord och vatten. Känn Det vars natur är medvetande och som varken kommer eller går.

3.45 Jag är varken tomhet eller frånvaro av tomhet, varken rent eller orent väsen. Jag är varken form eller formlöshet. Jag är den högsta Verkligheten, som är sin egen natur.

3.46 Avstå från världen på alla sätt. Avstå också från själva avståendet. Avstå från både avståendets och icke-avståendets gift. Självet är rent, odödligt, naturligt och oföränderligt.

Kapitel 4

Fri från varje åtskillnad · Bortom även föreställningen om rening och befrielse.

4.1 Här finns varken inbjudan eller bortstötande. Hur skulle det då kunna finnas blommor och blad som offergåvor, meditation och uppläsning av heliga skrifter? Hur skulle man kunna tillbe Shiva, när allt redan är ett och utan åtskillnad?

4.2 Det Absoluta behöver inte befrias från bojor eller hinder. Det behöver inte renas, tvättas eller lösas ut. Det befrias varken genom förening eller skilsmässa. Jag är i sanning den Frie, likt rymden.

4.3 Jag har aldrig gripits av föreställningen att denna verklighet har uppstått eller att denna overklighet har uppstått. Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.4 Fläckad eller fläckfri, delad eller odelad, åtskild eller oskild – inget av detta framträder för mig. Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.5 Jag har aldrig gått från okunnighet till kunskap, och inte heller har jag blivit till Kunskapens natur. Hur skulle jag kunna säga att jag äger både okunnighet och kunskap? Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.6 Självet framträder för mig varken som dygdigt eller syndigt, bundet eller befriat, förenat eller åtskilt. Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.7 Jag befinner mig aldrig högt, lågt eller mittemellan. Jag har varken vän eller fiende. Hur skulle jag kunna tala om gott och ont? Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.8 Jag är varken tillbedjaren eller den tillbedde. Jag har varken undervisning eller övning. Hur skulle jag kunna tala om mig själv, vars natur är medvetande? Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.9 Här finns varken något som genomtränger eller något som genomträngs. Här finns varken boning eller frånvaro av boning. Hur skulle jag kunna tala om tomhet och icke-tomhet? Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.10 Här finns ingen som förstår och ingenting som ska förstås. Jag har varken orsak eller verkan. Hur skulle jag kunna kalla mig möjlig eller omöjlig att fatta? Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.11 Ingenting skiljer och ingenting låter sig delas. Jag har inget redskap för kunskap och inget att lära känna. Hur skulle jag då kunna tala om att komma och gå? Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.12 Jag har varken kropp eller kroppslöshet, varken intellekt, sinne eller sinnen. Hur skulle jag kunna tala om fasthållande och obundenhet? Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.13 Självet är varken åtskilt eller upphöjt, och har inte försvunnit ens som en antydan. Min vän, hur skulle jag kunna kalla det likt något annat eller skilt från något annat? Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.14 Jag har varken besegrat sinnena eller misslyckats med att besegra dem. Självbehärskning och disciplin har aldrig uppstått för mig. Min vän, hur skulle jag kunna tala om seger och nederlag? Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.15 Jag har varken form eller frånvaro av form, varken början, mitt eller slut. Min vän, hur skulle jag kunna tala om styrka och svaghet? Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.16 Jag har aldrig haft död eller odödlighet, gift eller frånvaro av gift. Hur skulle jag kunna tala om rent och orent? Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.17 Jag har varken sömn eller vakenhet och utför varken koncentrationsövningar eller heliga handgester. För mig finns varken dag eller natt. Hur skulle jag kunna skilja mellan det transcendenta och det relativa? Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.18 Vet att jag är fri från allt och från alla de beståndsdelar som tycks utgöra allt. Jag har varken illusion eller befrielse från illusion. Hur skulle jag kunna tala om morgon- och aftonritualer? Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.19 Vet att all koncentration finns i mig. Vet att jag står fri från såväl relativa som yttersta mål. Hur skulle jag kunna tala om förening och åtskillnad? Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.20 Jag är varken okunnig eller lärd. Jag iakttar varken tystnad eller frånvaro av tystnad. Hur skulle jag kunna tala om argument och motargument? Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.21 Jag har aldrig haft far eller mor, familj eller kast, födelse eller död. Hur skulle jag kunna tala om tillgivenhet och förblindelse? Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.22 Jag försvinner aldrig; jag är alltid uppenbar. Jag har varken strålglans eller frånvaro av strålglans. Hur skulle jag kunna tala om morgon- och aftonandakt? Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.23 Vet bortom allt tvivel att jag är gränslös. Vet bortom allt tvivel att jag är odelbar. Vet bortom allt tvivel att jag är obefläckad. Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.24 De visa lämnar alla meditationer bakom sig, överger såväl goda som onda handlingar och dricker av avståendets nektar. Jag är fri från lidande; min gestalt har upplösts.

4.25 Där ingenting står att veta finns i sanning ingen diktning. Den högste, den frie, uppgången i medvetandet om det odelade Varat och fri från tankar, låter ändå ord om Sanningen flöda.

Kapitel 5

Varför sörjer du? · En påminnelse om det som redan är ett med allt.

5.1 Stavelsen Om är lik rymden. Den skiljer inte mellan högre och lägre väsen. Hur skulle dess innersta punkt kunna uttalas, när den låter det omärkligas uppenbarelse upphöra?

5.2 De heliga skrifterna, med ord som »Du är Det«, visar dig att du i sanning är Det, utan begränsande egenskaper och ett med allt. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.3 Om du är ett med allt, bortom ovan och nedan, inom och utom, ja, bortom till och med föreställningen om enhet – varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.4 Här finns ingen åtskillnad mellan regler och föreskrifter, ingen orsak och verkan. Det som är ett med allt står bortom enskilda ord och alla ord tillsammans. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.5 Här finns varken kunskap eller okunnighet, varken någon koncentrationsövning eller frånvaro av en sådan. Här finns varken rymd eller frånvaro av rymd. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.6 Det finns ingen kruka, ingen enskild kropp och ingen enskild person. Det finns ingen åtskillnad mellan orsak och verkan. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.7 Här finns endast frihetens tillstånd, helheten utan åtskillnader, bortom långt och kort, runt och kantigt. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.8 Här finns endast det Ena, bortom tomhet och icke-tomhet, renhet och orenhet, helhet och del. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.9 Här finns ingen skillnad mellan det olika och det lika, mellan inom och utom eller mellan dem och deras förening. Det är detsamma i allt, utan vän eller fiende. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.10 Det är varken lärjunge eller icke-lärjunge. Det skiljer inte mellan levande och icke-levande. Här finns endast frihetens tillstånd, helheten utan åtskillnad. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.11 Det står bortom både form och formlöshet, skillnad och frånvaro av skillnad, uppenbarelse och utveckling. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.12 Det finns ingen bundenhet genom goda eller onda egenskapers bojor. Hur skulle jag då kunna utföra handlingar som hör liv och död till? Här finns endast det rena och obefläckade Varat, detsamma i allt. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.13 Här finns Varat, bortom existens och icke-existens, bortom begär och frihet från begär. Här finns i sanning det högsta Medvetandet, oskiljaktigt från friheten. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.14 Här finns Sanningen, som inte delas upp i olika sanningar och som står bortom förening och åtskillnad. Eftersom den är densamma i allt och fri från allt – varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.15 Här finns det Högsta, bortom förening och skilsmässa och inte inneslutet som i ett hus, en hydda eller en slöja. Här finns det Högsta, bortom kunskap och okunnighet. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.16 Förändring och oföränderlighet, det definierbara och det som inte kan definieras – allt detta är overkligt. Om Sanningen finns i Självet allena, varför sörjer du då i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.17 Här finns i sanning det medvetna Varat, som helt och hållet är allt. Här finns det medvetna Varat, som omfattar allt och är odelbart. Här finns det medvetna Varat, ensamt och oföränderligt. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.18 Att se skillnader i det odelade är okunnighet. Att tvivla på det som står bortom tvivel är okunnighet. Om endast det ena odelbara Medvetandet finns, varför sörjer du då i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.19 Här finns inget befrielsetillstånd, inget tillstånd av dygd eller synd, fullkomlighet eller fattigdom. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.20 Om det odelade Varat står bortom orsak och verkan, uppdelning och underindelning, färg och frånvaro av färg – varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.21 Självet finns här som det universella Medvetandet, helheten utan åtskillnad. Det finns här som det absoluta och orörliga Medvetandet, bortom människor och alla andra varelser. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.22 Självet överskrider allt, är odelbart och genomtränger allt. Det är fritt från fasthållandets fläckar, orörligt och allestädes närvarande, bortom både dag och natt. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.23 Här uppstår ingen bundenhet och ingen befrielse från bundenhet, ingen förening eller skilsmässa, inget resonerande eller tvistande. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.24 Här förnekas tid och frånvaro av tid, ja, till och med eldens minsta beståndsdel – men inte den absoluta Sanningen. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.25 Här finns Självet bortom kropp och kroppslöshet. Här finns det Högsta bortom dröm och djup sömn. Här finns det Högsta bortom namn och föreskrifter. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.26 Rent, vidsträckt och odelat som rymden är Självet detsamma i allt, men fritt från allt. Det är det odelade Varat, bortom väsen och avsaknad av väsen, bortom all förändring. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.27 Här finns Självet, som står bortom såväl likgiltighet som dragning till dygd och synd, substans och icke-substans, begär och frihet från begär. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.28 Här finns Självet, detsamma i allt, bortom sorg och sorglöshet. Här finns det Högsta, bortom lycka och lidande. Den högsta Sanningen står bortom lärare och lärjunge. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.29 Här finns varken förgrening, väsen eller avsaknad av väsen, varken det rörliga eller orörliga, likhet eller mångfald. Självet står bortom förnuft och oförnuft. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.30 Här finns det innersta väsendet, alla väsens koncentrerade kärna, som sägs vara skilt från det enskilda medvetandet. Men föreställningen att det skulle vara ett redskap för att uppfatta föremål är overklig. Varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.31 Eftersom vedaskrifterna på skilda sätt har sagt att detta universum, sammansatt av rymd och andra element, är likt en hägring, och eftersom Självet är ett, odelbart och detsamma i allt – varför sörjer du i ditt hjärta, du som är ett med allt?

5.32 Där ingenting står att veta finns i sanning ingen diktning. Den högste och frie, fri från tankar och uppgången i medvetandet om det odelade Varat, låter ändå ord om Sanningen flöda.

Kapitel 6

Det enda odelbara · När alla jämförelser och skillnader faller bort.

6.1 De heliga skrifterna förklarar på många sätt att rymden och de andra elementen, liksom vi själva, är lika en hägring. Om endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle det då kunna finnas något att jämföra och något att jämföra det med?

6.2 Det Högsta står bortom både delbarhet och odelbarhet, bortom handling och förändring. Om endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle det då kunna finnas tillbedjan eller askes?

6.3 Sinnet är i sanning det Högsta, odelat, allt genomträngande, bortom stort och smått. Sinnet är i sanning det odelbara, allt omfattande Absoluta. Hur skulle vi kunna göra något med sinne och tal?

6.4 Självet upphäver skillnaden mellan natt och dag, mellan det som har stigit upp och det som inte har stigit upp. Om endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle det då kunna finnas sol, måne och eld?

6.5 I Självet har skillnaden mellan begär och begärslöshet, handling och icke-handling försvunnit. Om endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle då medvetandet kunna delas upp i ett yttre och ett inre?

6.6 Om Självet är bortom väsen och avsaknad av väsen, bortom tomhet och icke-tomhet, och endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle det då kunna finnas ett första och ett sista?

6.7 Om Självet upphäver skillnaden mellan olikhet och likhet, mellan den som vet och det som vetes, och endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle det då kunna finnas ett tredje eller ett fjärde?

6.8 Varken det sagda eller det osagda är Sanningen. Varken det kända eller det okända är Sanningen. Om endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle det då kunna finnas föremål, sinnen, sinne och intellekt?

6.9 Varken rymd eller luft är Sanningen, varken jord eller eld. Om endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle det då kunna finnas moln eller vatten?

6.10 Om Självet upphäver alla föreställda världar och gudar, och endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle då medvetandet kunna skilja mellan gott och ont?

6.11 Självet upphäver både död och odödlighet, både handling och icke-handling. Om endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle man då kunna tala om att komma och gå?

6.12 Här finns ingen skillnad mellan prakriti och purusha, ingen åtskillnad mellan orsak och verkan. Om endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle man då kunna tala om Självet och det som inte är Självet?

6.13 Här finns varken lidandets tredje slag eller dess andra slag, som tillskrivs naturens egenskaper, gunas. Om endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle det då kunna finnas gamla män, unga män och spädbarn?

6.14 Det Högsta står bortom kast och levnadsstadium, bortom orsak och den som handlar. Om endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle då medvetandet kunna skilja mellan det förgängliga och det oförstörbara?

6.15 Det förstörda och det oförstörda är båda overkliga. Det födda och det ofödda är båda overkliga. Om endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle det då kunna finnas förgängligt och oförgängligt?

6.16 Självet upphäver föreställningarna om manligt och icke-manligt, kvinnligt och icke-kvinnligt. Om endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle medvetandet då kunna skilja mellan glädje och frånvaro av glädje?

6.17 Om det Högsta är fritt från villfarelse och lidande, från tvivel och sorg, och endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle det då kunna finnas ett »jag« och ett »mitt«?

6.18 Det Högsta upphäver dygd och synd, bundenhet och befrielse från bundenhet. Om endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle här då kunna finnas medvetande om sorg eller frånvaro av sorg?

6.19 Här finns ingen skillnad mellan den som offrar och själva offret, mellan elden och det som läggs i den. Om endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle då handlingar kunna bära frukt?

6.20 Självet är fritt från både sorg och frånvaro av sorg, från både stolthet och frånvaro av stolthet. Om endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle medvetandet då kunna skilja mellan fasthållande och obundenhet?

6.21 Här finns ingen förändring som kallas illusion eller befrielse från illusion, ingen förändring som kallas girighet eller frihet från girighet. Om endast ett odelbart, allt omfattande Absolut finns, hur skulle det då kunna finnas medvetande om urskillning eller brist på urskillning?

6.22 Här finns aldrig något »du« och »jag«. Uppdelningen i familjer och släkter är overklig. Jag är i sanning det Absoluta, den högsta Sanningen. Hur skulle jag då kunna böja mig i vördnad?

6.23 I Självet försvinner skillnaden mellan lärare och lärjunge, liksom själva föreställningen om undervisning. Jag är i sanning det Absoluta, den högsta Sanningen. Hur skulle jag då kunna böja mig i vördnad?

6.24 Här finns ingen föreställd uppdelning i kroppar, ingen föreställd uppdelning i världar. Jag är i sanning det Absoluta, den högsta Sanningen. Hur skulle jag då kunna böja mig i vördnad?

6.25 Självet har aldrig ägt lidelse eller saknat lidelse. Det är i sanning obefläckat, orörligt och rent. Jag är i sanning det Absoluta, den högsta Sanningen. Hur skulle jag då kunna böja mig i vördnad?

6.26 Här finns ingen skillnad mellan kropp och kroppslöshet, och inte heller är föreställningen om falsk handling sann. Jag är i sanning det Absoluta, den högsta Sanningen. Hur skulle jag då kunna böja mig i vördnad?

6.27 Där ingenting står att veta finns i sanning ingen diktning. Den Högste, fri från tankar och uppgången i medvetandet om det odelade Varat, låter ändå ord om Sanningen flöda.

Kapitel 7

Den upplystes frihet · Avadhutans fria och spontana liv.

7.1 Den upplyste, naken eller klädd i hoplappade trasor som han funnit längs vägarna, vandrar en väg bortom förtjänstens föreställningar och finner vila i en övergiven boning, helt uppgången i det rena, obefläckade och odelade Varat.

7.2 Den upplyste riktar sig mot Det som varken bär kännetecken eller saknar kännetecken. Han handlar med vishet bortom rätt och fel. Han är den absoluta Sanningen, ren och obefläckad. Hur skulle den befriade kunna ge sig in i argument och tvister?

7.3 Den upplyste är fri från hoppets snaror och från reningsriter. Han är alltid uppgången i det Absoluta. Sedan han släppt allt är han Sanningen själv, ren och obefläckad.

7.4 Hur skulle man här kunna diskutera kropp och kroppslöshet, fasthållande och obundenhet? Här finns Sanningen själv i sin spontana, naturliga form, ren och orörlig som rymden.

7.5 Där Sanningen är känd, hur skulle det då kunna finnas form eller formlöshet? Där det Högsta är vidsträckt som rymden, hur skulle något särskilt föremål kunna uppfattas?

7.6 Det högsta Självet är odelbart och vidsträckt som rymden. Det är Sanningen, ren och obefläckad. Hur skulle det då här kunna finnas olikhet eller likhet, bundenhet eller befrielse, förvandling eller uppdelning?

7.7 Här finns endast den absoluta Sanningen, odelbar och allt omfattande. Hur skulle det här kunna finnas förening, separation eller högmod? Om endast det Högsta finns, odelbart och allt omfattande, hur skulle det då kunna finnas substans eller frånvaro av substans?

7.8 Här finns den absoluta Sanningen, odelbar och ren, obefläckad, allt omfattande och vidsträckt som rymden. Hur skulle det då kunna finnas förening eller åtskillnad?

7.9 Den upplyste är en yogi som står bortom både yoga och frånvaro av yoga. Han njuter utan att vara bunden vare sig vid njutning eller frånvaro av njutning. Så vandrar han ledigt omkring, uppfylld av sitt eget väsens spontana glädje.

7.10 Om yogin fortfarande är bunden vid kunskap och förnimmelse, dualitet och enhet, hur skulle han då kunna vara fri? Hur skulle han kunna vara naturlig och obunden? Han dricker av det rena, obefläckade och odelade Varat.

7.11 Självet upphäver skillnaden mellan det som är förstört och det oförstörbara. Självet är det lyckobringande ögonblicket, bortom gynnsam och ogynnsam tid. Hur skulle det här kunna finnas substans eller frånvaro av substans? Sanningen är odelad och vidsträckt som rymden.

7.12 Den upplyste, som för alltid lämnat allt bakom sig och vilar i Självet, är helheten själv, fri och bortom föreställningar om sanning. Hur skulle det här kunna finnas liv och död? Och vad skulle kunna uppnås genom meditation eller frånvaro av meditation?

7.13 Allt detta är trolleri, likt en hägring i öknen. Endast det absoluta Självet finns, odelbart och ogenomträngligt.

7.14 Inför allt, från religiösa lagar och plikter till själva befrielsen, förblir vi fullständigt likgiltiga. Vad skulle vi ha med fasthållande eller obundenhet att göra? Endast de lärde föreställer sig sådana skillnader.

7.15 Där ingenting står att veta finns i sanning ingen diktning. Den Högste, fri från tankar och uppgången i medvetandet om det odelade Varat, låter ändå ord om Sanningen flöda.

Kapitel 8

Avadhutans kännetecken · Den vise och innebörden av namnet Avadhuta.

8.1 När jag vallfärdar till Dig förnekar jag Din allestädesnärvaro. När jag mediterar på Dig förnekar jag att Du står bortom sinnet. När jag sjunger Ditt lov förnekar jag att Du står bortom orden. Förlåt mig ständigt dessa tre försyndelser.

8.2 En vis är den vars förstånd inte slås omkull av begär, som är självbehärskad, mild och ren, som inte äger något och förblir obunden, som äter måttligt, är stilla och stadig och har tagit sin tillflykt till mig.

8.3 Den vise är vaksam och beslutsam, djupsinnig och fri från de sex bindningarna. Han är inte högmodig utan visar andra respekt. Han är stark, vänlig mot alla, medkännande och klok.

8.4 Den vise är barmhärtig, icke-våldsam och uthållig i allt. Han är renhjärtad och Sanningens själva väsen, densamme inför alla och välvillig mot alla.

8.5 Avadhutans kännetecken bör förstås av de välsignade, av dem som känner den djupare innebörden i vedaskrifternas bokstäver och undervisar i Veda och Vedanta.

8.6 Bokstaven »A« betecknar att avadhutan är fri från hoppets bojor, ren i början, mitten och slutet och alltid vilar i glädje.

8.7 Stavelsen »VA« betecknar den som har övergett alla begär, vars tal är välgörande och som lever i nuet.

8.8 Stavelsen »DHU« betecknar den vars lemmar är grå av damm, vars sinne är renat, som är fri från alla sjukdomar och som har släppt övningarna i koncentration och meditation.

8.9 Stavelsen »TA« betecknar den vars insikt om Sanningen är orubblig, som står bortom tankar och ansträngningar och är fri från okunnighet och egoism.

8.10 Denna Gita, denna sång, har författats av avadhutan Dattatreya, salighetens förkroppsligande. Den som läser eller hör den återföds aldrig. Den som har förverkligat Självet föds aldrig på nytt. Om Tat Sat.